

Arrest

nr. 259 475 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Inzake verzoekers' eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 223.944 van 12 juli 2019 dat, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof gehecht wordt aan verzoekers' verklaringen inzake hun vluchtmotieven, gelet op de verschillende leemten, incoherenties en onaannemelijkheden en het gebrek aan afdoende bewijs. Meer bepaald word geen geloof gehecht aan de beweerde Afghaanse nationaliteit van verzoekers.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Verzoekers herhalen hun Afghaanse nationaliteit, hun vertrek naar Iran op jonge leeftijd en hun lange verblijf als vluchteling in Iran.

Ter ondersteuning van hun volgend verzoek wijzen verzoekers op familieproblemen in Afghanistan. Zij leggen volgende documenten neer; een visumverzoek voor Iran, verzoekers' taskara, een Iraanse werkvergunning en vaccinatiekaart, een huwelijksakte, Iraanse bevel om het land te verlaten, paspoorten en amayeshkaarten van verzoekers' familie, foto's van verzoekers' leven en huwelijk, een brief van hun advocaat en medische attesten betreffende verzoekster.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hun voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen en hun nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers stellen dat zij overtuigende nieuwe elementen naar voren hebben gebracht. Zij stellen niet genoeg tijd te hebben gehad om hieromtrent uitleg te geven. Zij stellen ook enkel op DVZ te zijn gehoord.

De Raad stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekers een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid gesteld werden om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat ze hun nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst er nog op dat als verzoekers van mening zijn dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd hebben gehad om hun asielrelaas uit de doeken te doen, het hun verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat zij niet hebben kunnen vertellen. Waar verzoekers voorhouden dat het horen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende was daar zij niet werden geconfronteerd met de vaststellingen van de commissaris-generaal, wijst de Raad er nog op dat verzoekers door middel van onderhavige procedure de mogelijkheid hebben benut hun grieven voor te leggen. Verzoekers blijven ook thans in gebreke aan te tonen welke elementen zij niet hebben kunnen voorleggen die de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen.

De Raad besluit dat in weerwil van wat verzoekers lijken voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door hen aangevoerde elementen en neergelegde documenten, en voldoende onderzoek werd gevoerd. Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat zij het tegendeel aantonen.

Inzake verzoekers bestreden beslissing stellen zij dat er inderdaad is gelogen over de reden waarom ze zijn gevlucht, maar niet over hun nationaliteit. Zij stellen dat het bovendien gaat om originele stukken, wat een goede indicatie is van hun authenticiteit. Zij stellen bovendien dat niet concreet wordt aangetoond dat het gaat om echte stukken, er wordt in de bestreden beslissing louter verwezen naar de

algemene corruptie in Iran en Afghanistan. Inzake verzoeksters bestreden beslissing stellen verzoekers dat niet wordt aangetoond waarom de voorgelegde foto's zouden zijn gemanipuleerd.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal hieromtrent heeft vastgesteld dat allerhande documenten in Afghanistan en Iran tegen betaling kunnen worden verkregen. De bewijswaarde van de voorgelegde documenten is dan ook relatief en niet van die aard om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende de voorgehouden Afghaanse nationaliteit van verzoekers. Er wordt ook gewezen op andere onregelmatigheden. Zo (i) is het bevreemdend dat het paspoort van verzoeker reeds op 12 januari 2015 zou zijn afgegeven door de Afghaanse ambassade en wordt dit pas op 16 januari 2020 voorgelegd, (ii) tonen verzoekers niet aan waarom dit pas vijf jaar na datum kon gebeuren, (iii) zijn foto's makkelijk in scène te zetten of te manipuleren, (iv) wordt er geen enkel begin van bewijs voorgelegd van de vermeende familieband met H. P., (v) stroken verzoeksters huidige verklaringen niet met haar eerder gedane verklaringen en (vi) beperken verzoekers zich tot een hypothetische vrees waar zij spreken over een problemen omtrent een erfenis in Afghanistan. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekers stellen in dit opzicht louter dat de commissaris-generaal zou dienen te bewijzen dat het niet om waarachtige stukken zou gaan, zonder zelf enigszins aan te tonen dat dit het geval zou zijn. Het louter stellen dat het originele stukken zijn volstaat niet, gelet op wat reeds supra is gezegd.

Betreffende verzoeksters medische toestand stellen verzoekers nog niet akkoord te gaan met de motieven hieromtrent. Zij stelt dat is aangetoond dat ze zich in een precaire psychische toestand bevindt.

De Raad stelt vast dat verzoekers' betoog geen afbreuk doet aan de motieven omtrent de voorgehouden medische situatie van verzoekster. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat uit de documenten niet blijkt dat verzoekster niet in staat was om coherente en consistente verklaringen af te leggen, en werd reeds over het psychologisch attest geoordeeld dat dit slechts gegevens bevat die in lijn zijn met de attesten die zich reeds in het administratief dossier bevinden.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 maart 2021, voeren verzoekende partijen aan dat zij veel nieuwe documenten hebben ingediend. Zij benadrukken dat het om originele documenten gaat, zoals verzoekende partij haar paspoort en taskara. Verzoekende partijen leggen ter zitting per aanvullende nota nog bijkomende stukken neer die zij op de Afghaanse ambassade hebben bekomen. Voorts wijzen verzoekende partijen nog op het kwetsbaar profiel van verzoekster. Op de vraag hoe een paspoort van 2015 een visum van 2013 kan bevatten, stelt verzoekende partij dat naast het visum melding wordt gemaakt van het feit dat zij het visum bekwam in een ander paspoort.

De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking. Er dient vooreerst op te worden gewezen dat te dezen de zorgvuldigheidsplicht bij de verwerende partij ligt, die erin bestaat dat zij op een gedegen wijze onderzoekt of er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Uiteraard beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid aangaande de bewijswaarde van de aan haar voorgelegde documenten, doch dit neemt niet weg dat zij een daadwerkelijk onderzoek dient te voeren naar de bijgebrachte documenten, dan wel afdoende dient te motiveren waarom deze stukken geen nieuwe elementen betreffen die in aanmerking komen voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande (de in het administratief dossier opgenomen informatie omtrent) de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten, blijkt uit de door de verzoekende partijen in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten, waaronder haar origineel paspoort, dat verzoeker blijkbaar met een Afghaans visum tewerkgesteld was als Afghaan in Iran. Het voorgelegde paspoort van verzoeker afgegeven in 2015, en zoals gesteld ter terechtzitting met vreemd genoeg een visum van 2013, lijkt origineel. De vaststelling dat verzoekende partijen dit paspoort laattijdig neerleggen doet geen afbreuk aan het feit dat dit mogelijks verzoekers nationaliteit kan aantonen. De Raad stelt vast dat *in casu* geen, minstens geen gedegen onderzoek naar die stukken is gebeurd. Het Commissariaat-generaal kan dergelijke documenten niet zo maar naast zich neerleggen, met de algemene motivering dat Afghaanse documenten een relatieve bewijswaarde hebben en verzoekende partijen bepaalde stukken laattijdig hebben bijgebracht, en dat die nieuw voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van verzoekende partijen hun verklaringen niet zomaar kunnen herstellen.

5. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 juni 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS